

RIJNGOUD

Leesexemplaar

Dirk Debeys

**RIJN
GOUD**

thriller

P E L C K M A N S

Dit boek is voor Anneke

Leesexemplaar

*Jetzt hör' ich sie, sie kommen
Sie kommen dich zu holen
Sie werden dich nicht finden
Niemand wird dich finden,
du bist bei mir*

FALCO

I

*Maandag 21 januari 2019, 16.40 uur,
onderweg naar Bern (CH)*

De drukte op de autosnelweg naar Bern nam toe naarmate de wagens de hoofdstad naderden.

Jonas was de Mowag gevolgd vanaf het parkeerterrein van het ziekenhuis van Riaz. Hij had zich geduldig in de slipstream van de militaire ambulance genesteld.

Het besneeuwde landschap gleed aan hem voorbij en aan zijn rechterkant zag hij in de verte het imposante Berner Oberland.

Binnen in de bepantserde buik van de zeswielige ambulance lag Ivica Petrovic gefixeerd op een brancard.

Jonas wist dat zijn kansen om de Kroatische huurmoordenaar aan de tand te voelen en een antwoord te krijgen op wat er veertien jaar geleden met zijn familie was gebeurd met de kilometer slonken. Als de ambulance eenmaal zijn eindbestemming had bereikt, zou alles veel complexer worden. Een militaire basis binnendringen was iets wat Jonas nog nooit had gedaan. Hij kon zich er wel iets bij voorstellen, maar het idee sprak hem niet meteen aan.

Een zwarte Mercedes G-Klasse doemde op in de achteruitkijkspiegel. De zware terreinwagen kwam langs en voegde in tussen de ambulance en Jonas' gele Triumph Stag. De terreinwagen met Duits kenteken had donkergetinte ruiten, waardoor Jonas niet kon zien wie er achter het stuur zat.

Hij haalde zijn CZ 75 uit de schouderholster, legde het vuurwapen op de lege passagiersstoel en vloekte binnensmonds. Deze zaak werd steeds ingewikkelder.

De kakigroene ambulance nam de zuidelijke afrit van de hoofdstad en reed langs meubelzaken, supermarkten, junkfoodrestaurants, autogarages en outlets. De Mowag werd gevolgd door de zwarte terreinwagen en een zilvergrijze Ford Mondeo, de Triumph sloot het rijtje. Ze passeerden enkele kruispunten met verkeerslichten en volgden de wegwijzers naar een kazerne aan de stadsrand.

Het konvooi naderde een rotonde waar vijf wegen samenkwamen en de Mowag verleende voorrang aan een felrode stadsbus. Op drie uur zag Jonas een witte bestelwagen naderen. De bestelwagen liet de stadsbus voorgaan en reed net voor de ambulance de rotonde op.

Plotseling stopte de bestelwagen.

Het zijportier gleed open en een man in olijfgroene outfit stapte uit. Hij tilde een dikke matgroene buis met een kegelvormige punt op zijn schouder en richtte het ding op de voorzijde van de Mowag.

Fuck, een granaatwerper! dacht Jonas, en hij zette zich schrap.

De knal was oorverdovend. De Mowag werd ter hoogte van het rechtervoorwiel door het projectiel getroffen. Door de impact kwam de tien ton zware bepantserde ambulance zelfs even van de grond. Er was een immense rookontwikkeling en het voertuig was volledig geïmmobiliseerd.

Jonas zat ineengedoken achter het stuur de gebeurtenissen te volgen. Aan de passagierskant van de ambulance lag een soldaat met zijn hoofd tegen het zijraam, een van de drie militairen aan boord was al uitgeschakeld, nog twee te gaan.

De zwarte terreinwagen blokkeerde de toegang tot de rotonde, de Mowag was volledig ingesloten.

Vier mannen, nonchalant zwaaiend met VHS-machinegeweren, stapten uit de terreinwagen. Jonas herkende de wapens. Het waren Kroaten, dat wist hij nu wel zeker. Samen met het tweetal uit de witte bestelwagens belaagden ze de ambulance.

De chauffeur van de ambulance opende het portier, stapte uit en leunde met zijn dienstwapen in de hand op de sterk aflopende motorkap. Zonder te aarzelen richtte hij het pistool op een van de mannen uit de bestelwagens en vuurde twee schoten af. De Kroaat werd in het hoofd geraakt en viel als een blok neer.

Zijn kompaan vuurde meteen terug op volautomatische stand, waardoor de chauffeur achter de Mowag moest schuilen voor de krachtige kogelregen.

De tweede overgebleven militair verschanste zich met een kort automatisch wapen achter het gepantserde achterportier van de ambulance.

In de aanpalende straten was het verkeer volledig stilgevalen. Mensen vluchtten weg of zochten dekking. De rotonde bood een onwezenlijke aanblik.

Het vuurgevecht met de automatische wapens maakte een hels lawaai en Jonas vroeg zich af hoelang het zou duren voordat de politie ten tonele zou verschijnen.

De vier aanvallers uit de zwarte terreinwagen bundelden hun vuurkracht en zorgden voor een hagelstorm van afketende kogels. De bepantsering van de ambulance hield probleemloos stand en dikke rookwolken belemmerden het zicht van de schutters.

De soldaat bij het achterportier beantwoordde het vijan-

delijke vuur efficiënt met korte salvo's, waarbij een Kroaat in de keel werd geraakt. De man zeeg neer en graaide gorgelend en stuiptrekkend met beide handen naar zijn keel in een vruchteloze poging om het hevig spuitende bloeden te stoppen. Enkele tellen later bewoog hij niet meer.

Zoveel tegenstand hadden de aanvallers niet verwacht, het was maar vier tegen twee meer.

Petrovic weet te veel, zoveel is duidelijk, dacht Jonas. Ze willen hem uit de klauwen van de Zwitsers halen, dood of levend, dat doet er niet meer toe nu de huurmoordenaar niet langer vanuit de anonimiteit kan opereren.

Jonas glipte voorzichtig uit zijn wagen en kroop op handen en knieën verder. De geur van verbrand buskruit was verstikend. Hij nam positie in aan de achterzijde van de zwarte Mercedes. Het was koud, maar hij voelde een zweetdruppel over zijn rug lopen.

De vrouw in de Ford keek hem angstig aan, en Jonas gebaarde dat ze op de vloermat moest gaan liggen, achter de bescherming van het motorblok, daar was ze het veiligst.

Intussen werd de militair bij de achterportieren onder vuur genomen. Hij kreeg kogels in zijn bovenarm en schouder en viel ruggelings in de ambulance.

De aanvallers zagen hun kans schoon en twee van hen snelden vooruit terwijl een derde belager voor dekking zorgde.

Dat was echter buiten Jonas gerekend, die in actie kwam en de Kroaat met één welgemikt schot uitschakelde. De twee mannen aan de achterkant van de ambulance waren volkomen verrast en beseften dat ze zich in een kwetsbare positie bevonden.

De chauffeur van de ambulance werd door het aanhou-

dende geweervuur naar de achterzijde gedreven en kwam oog in oog te staan met de twee Kroaten. Na een kort maar hevig gevecht vielen de chauffeur en een van de aanvallers dodelijk gewond neer.

Jonas was inmiddels tot vlak bij de rotonde gekropen en had vanaf zijn nieuwe positie een uitstekend zicht op de Mowag en de bestelwagen. Plat op zijn buik en met de ellebogen op de grond rustend richtte hij zijn pistool op de man bij de bestelwagen. Jonas ademde rustig uit, schoot en raakte de man in het hoofd. De bloednevel van de inslaande kogel bekladde de witte flank van de bestelwagen.

De laatste Kroaat stormde in een ultieme aanval achter de Mowag vandaan, zijn krachtige machinegeweer tegen de heup gedrukt.

Jonas voelde de kogels links en rechts van hem inslaan. Hij rolde om zijn as en vuurde driemaal op de aanstormende belager. De man werd in de buik geraakt en viel op de grond.

Jonas bleef even liggen en overschouwde het smeulende slagveld. Het verkeersplein lag bezaaid met lichamen, wapens en lege kogelhulzen.

Hij hees zich overeind en kuierde naar de kermende man die hij zojuist had neergeschoten.

Jonas pakte het machinegeweer van de Kroaat en joeg de man een kogel door het hoofd. Daarna begaf hij zich voorzichtig, met het wapen in de aanslag, naar de achterzijde van de ambulance.

Hij keek naar binnen, maar de brancard was leeg. Een infuus bungelde aan een soort kapstok, de naald was eruit getrokken. Overal zag hij bloed. De neergeschoten soldaat lag op zijn rug in de ambulance. Hij was bewusteloos, maar Jonas vermoedde dat de man het zou overleven.

Waar was Petrovic?

Jonas zocht rond de ambulance, maar er was niets te zien. Hij vloekte, hij moest snel zijn, de politie kon ieder moment opdagen. Deze keer zou de Reus hem niet ontglippen, niet opnieuw.

Plotseling hoorde hij een gil achter zich, waar zijn auto stond. Het kwam van de vrouw in de Ford. Hij haastte zich ernaartoe en zag hoe een lange zwartharige man in wit ziekenhuistenue zich tussen de auto's voortsleepte. Een breed, glanzend bloedspoor verbond de man als een rode draad met de rotonde.

Jonas ging voor Petrovic staan en richtte het geweer op diens voorhoofd.

Petrovic keek moeizaam op en liet zich met een pijnlijke grimas op zijn rug rollen.

'Dan heb je me dus... toch te pakken gekregen,' sprak hij moeizaam.

'Dat werd tijd,' antwoordde Jonas zonder een spiertje van zijn gezicht te vertrekken.

Petrovic bloedde hevig, de schotwond van enkele dagen geleden was weer opengestaan en tijdens het vuurgevecht had hij een verdwaalde kogel in zijn onderbuik gekregen.

Het zag er niet goed voor hem uit.

Jonas had zich dit moment anders voorgesteld. De blinde haat, de eeuwigdurende klopjacht... Tot zijn eigen verbazing bleef hij er vrij rustig onder.

'Vertel op,' snauwde hij, 'waarom heb je veertien jaar geleden mijn familie uitgemoord?'

Petrovic ademde zwaar en hoestte. Zijn schuimende speeksel kleurde rood. Hij knikte, alsof hij beseftte dat hij de omerta mocht verbreken.

De Kroaat staaarde naar een punt in de verte, slikte en hapte

naar adem. Hij werd bleker en stamelde: 'Het Rijngoud. Dat zul je... zul je zelf wel uitzoeken.'

In de verte klonken sirenes, ze kwamen steeds dichterbij.

Jonas keek nerveus om zich heen maar zag nog geen blauwe zwaailichten.

'Kom op, rotzak, wat bedoel je? Wat is dat Rijngoud, waar vind ik het?' drong hij aan.

Petrovic hief een bevende hand op, alsof hij tijd vroeg om te antwoorden. 'De Zwarte Weduwe, Koblenz.'

'Koblenz? De Zwarte Weduwe? Was zij de opdrachtgever?' Petrovic schudde het hoofd.

'Wie dan?' riep Jonas.

De huid van de Kroaat trok nu helemaal wit weg. Zijn donkere ogen werden glazig.

'Ik zie je in de hel,' prevelde hij nauwelijks verstaanbaar. Zijn bloedende mond viel open.

'Zo makkelijk kom je er niet vanaf,' porde Jonas de man aan, 'wakker blijven!'

Maar Petrovic bewoog niet meer. De reus was dood.

Was dit het? Jonas voelde allerlei emoties opborrelen. Woede, opluchting, haat, teleurstelling, verdriet, alles door elkaar.

Hij dacht aan zijn ouders, broer en zusje. De dramatische beelden bleven hem achtervolgen. Zijn benen voelden loodzwaar aan.

De sirenes klonken nu vlakbij, in minder dan een minuut zouden de hulpdiensten aankomen. Jonas vermande zich en vloekte hardop. Hij liep naar de Triumph, ging achter het stuur zitten en gooide het machinegeweer en de CZ 75 op de vloermat aan de passagierszijde. Hij startte de auto, reed voorzichtig over de lage middenberm en stootte weg in de tegenovergestelde richting.

Bij het eerstvolgende kruispunt moest hij stoppen voor het rode licht. Politiewagens en ambulances kwamen met loeiende sirenes en blauwe zwaailichten aangescheurd en reden door het rode licht het kruispunt over, in de richting van de opstijgende rookpluimen.

Jonas beseftte dat hij net op tijd weg was geraakt.

Koblenz. Daar moest hij naartoe.

Maandag 21 januari 2019, 18.00 uur, Bern (CH)

Jonas wilde meteen naar de autosnelweg rijden. Hij moest zo snel mogelijk de grens bereiken, hopelijk stond zijn wagen nog niet gesignaleerd.

De avondspits was op gang gekomen en het verkeer werkte niet mee.

Drie politiewagens kwamen hem tegemoet. Jonas verwachtte dat ze hem zouden opmerken en klemrijden, maar ze snelden gewoon verder. Opgelucht haalde hij adem.

Hij zag de oprit van de autosnelweg en nam de A1 in de richting van Basel. Nog honderd kilometer.

Gedwee volgde hij de verkeersstroom, niet opvallen was de boodschap.

Een uurtje later verliet hij in Basel de autosnelweg. Hij verkoos een rustige grensovergang, die op de autosnelweg was te riskant.

Jonas stuurde de Triumph door de stad aan de Rijn en naderde een kleine grenspost aan de Burgfelderstrasse.

Voor hem reed een witte Peugeot 205. Jonas volgde in het kielzog van de kleine personenwagen.

Een Zwitserse douanier keek ongeïnteresseerd naar de aanrijdende Peugeot en gebaarde met losse hand dat de chauffeur door kon rijden.

Toen Jonas aan de beurt was keek hij even op naar de Triumph en zette een stap naar voren.

‘Mooie auto,’ zei hij in het Duits. ‘Van welk jaar?’

‘76,’ antwoordde Jonas.

De douanier knikte bewonderend. ‘*Gute Reise.*’

Jonas bedankte hem met een kort ‘*Danke*’ en reed verder.

De douanier aan de Franse kant van de grens had geen enkele interesse in de auto met Belgisch kenteken, keerde zich om en liep de wachtpost in. Jonas herademde.

Een halve kilometer verder stopte hij bij een tankstation. Nadat hij volgetankt had reed hij binnendoor naar de A35 en volgde de richting Mulhouse. Hij pakte zijn iPhone en koos een nummer.

Emma nam op.

Ze was blij Jonas te horen. Hij vertelde haar uitgebreid over de schietpartij in Bern, over Petrovic en wat die over Koblenz had gezegd.

‘Ben je opgelucht dat je hem uiteindelijk toch te pakken hebt gekregen?’

Jonas dacht aan de laatste momenten van de reus. ‘Opgelucht? Er loopt een monster minder rond, dat wel.’

‘Je hebt bijna de helft van je leven op hem gejaagd. Je mag gerust wat ventileren, hoor.’

‘Ik ben gewoon moe nu, oké? En het verhaal is nog niet voorbij.’

‘Kom je nog niet naar huis?’ vroeg ze ongerust.

‘Ja hoor, ik moet wel, ik heb geen schone kleren meer!’ zei Jonas. Hij voelde zich al wat meer ontspannen.

‘Kom je daarvoor naar huis? Ga je kleren toch wassen in een wassalon!’

‘Maar nee, je weet dat ik je gemist heb. Blij dat ik je binnenkort weer kan knuffelen.’

‘Ik heb je ook gemist. En de jaarafsluiting op kantoor is achter de rug, dat is alvast positief,’ lachte Emma.

‘Prima, dan kun je binnenkort mee naar Koblenz.’

‘Zeker weten, voortaan ga ik overal met je mee. Wanneer wil je erheen?’

‘Mijn kredietkaart staat roodgloeiend. Ik moet eerst een paar projecten afwerken om weer wat geld in het laatje te krijgen. En ik moet wat research doen naar de locatie. Over een maand of twee vertrekken we, wat denk je?’

‘Super, ik kijk ernaar uit.’ Emma wist dat Jonas genoeg geld had voor drie levens, maar ze waardeerde het dat hij al zijn uitgaven zelf wilde terugverdienen.

‘De Triumph moet even op stal, het is te tricky om die nu te gebruiken, we nemen de Kikker wel.’

Jonas moest voorzichtig zijn. Na de schietpartij in Bern zou de Zwitserse politie er vast en zeker voor zorgen dat het signalement van de opvallende gele sportwagens internationaal verspreid werd. Gelukkig zouden ze zijn identiteit niet kunnen achterhalen, Jonas had het kenteken immers geleend van een sproeiwagen, beter bekend als ‘het waterkanon’, van de Brusselse politie.

De Kikker was een knalgroene Porsche 911 SC uit 1982.

Jonas hield van vintage auto’s en hoewel zijn voorkeur bleef uitgaan naar de Triumph, moest hij erkennen dat de Duitse auto op mechanisch vlak de betere was.

‘Het kan best wel pittig worden in Koblenz,’ zei hij.

‘Ahum, je weet best dat ik tegen een stootje kan. Wie kreeg er de laatste keer een pak rammel op de tatami?’

Jonas rolde met zijn ogen. Haar mannetje kon ze zeker staan. Door wat hij in zijn jeugd had meegemaakt, had Jonas er altijd op aangedrongen dat ze leerde zich te verdedigen en met wapens om te gaan.

Emma was inmiddels vertrouwd met allerlei soorten vuurwapens en messen. Ze hield er niet van, maar was zich er wel van bewust dat een wapen het verschil kon maken. Het verschil tussen leven en dood.

3

Donderdag 24 januari 2019, 9.15 uur, Koblenz (D)

Norbert Reichertz verliet de lift op de tweede verdieping en hoorde de vaste telefoon rinkelen. Hij hinkte zo snel hij kon de gang door, stak de sleutel in het slot en deed de deur van zijn kantoor open. Hij boog zich over zijn bureau en nam de hoorn van de haak.

‘Reichertz, goedemorgen.’

‘Dag meneer Reichertz, Jonas Keller uit België. Bel ik ongelogen?’

‘Helemaal niet, geeft u me even de tijd.’

Reichertz legde de hoorn neer, hing snel zijn sjaal, jas en wandelstok aan de kapstok en nam plaats in de oude doorgezeten bureaustoel.

‘Ziezo, waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik zoek iemand die Koblenz goed kent en die iets voor me kan uitzoeken. Ik heb mijn licht opgestoken bij een goede kennis van me en die heeft u aanbevolen.’

‘Dat doet me plezier,’ zei Reichertz. ‘Wat wilt u uitzoeken?’

‘Ik ben op zoek naar een persoon.’

‘Met welke naam?’

‘Ik kan u geen naam geven.’

‘O, dat wordt niet eenvoudig.’

‘Ik heb nooit beweerd dat het eenvoudig zou zijn.’

Moelijke klant, dacht Reichertz. De detective schoof naar het puntje van zijn stoel en leunde met een elleboog op het bureaublad.

‘Man of vrouw?’

'Ze is weduwe, ik veronderstel dus het laatste.'

'Een weduwe. Hebt u iets meer informatie voor me?'

'Ze is vermoedelijk van Kroatische afkomst en wordt de Zwarte Weduwe genoemd.'

'Veel weduwen dragen zwart, Herr Keller.'

'Ik ga ervan uit dat haar bijnaam eerder verwijst naar de dodelijke spin dan naar de kleur van haar kleren.'

Reichertz glimlachte. 'Interessant. Mag ik zo vrij zijn te polsen naar de reden voor uw interesse in deze vrouw?'

'Die interesse is van persoonlijke aard. Ik vraag u niet om iets illegaals te doen, alleen om deze vrouw op te sporen, met inachtneming van de nodige discretie.'

'Ik begrijp het. Stel dat ik deze vrouw vind, wat wilt u dan dat ik doe?'

'Dan belt u mij. Verder hoeft u niets te doen. U neemt zeker geen contact met haar op, dat doe ik zelf wel.'

'Begrepen. Eh, dit kan wel een tijdrovende klus worden.'

Reichertz dacht aan zijn honorarium. Hij had het niet zo druk tijdens de wintermaanden, deze klus kwam op een uitgelezen moment.

'Er is geen grote haast mee gemoeid, ik kan ten vroegste over een maand naar Koblenz afreizen. Bovendien heb ik voor deze opdracht maar een bescheiden budget vrijgemaakt,' zei Jonas.

Reichertz' aanvankelijke optimisme smolt weg.

Jonas had zijn huiswerk gedaan. 'Kijk, u bent een voormalig politiebeambte uit Koblenz die de stad door en door kent. U beschikt over een hele rist contactpersonen en informanten. Dit is een koud kunstje voor u.'

Reichertz wist dat Keller gelijk had. Hij zou wel wat extra uren in zijn timesheets smokkelen.

'Dat eerste is correct, een koud kunstje is het echter nooit, zeker niet wanneer het Kroaten betreft,' argumenteerde hij.

‘Daar hebt u een punt,’ gaf Jonas toe.

Ze werden het eens over een uurtarief van vijfenzeventig euro, met een maximaal aantal uren en een extra succesfee van vijfhonderd euro als Reichertz de Zwarte Weduwe wist op te sporen.

Jonas gaf zijn contactgegevens en beloofde dat hij het voorshot meteen zou regelen.

‘Ik begin er morgen aan,’ zei Reichertz. ‘Zodra ik nieuws heb hoort u van mij.’

‘Ik ben benieuwd,’ zei Jonas. ‘Veel succes, enne: wees voorzichtig.’

‘Dat is mijn handelsmerk,’ antwoordde de detective zelfverzekerd.

Ze namen afscheid en Norbert Reichertz vouwde zijn handen voor zijn mond.

In gedachten nam hij zijn lijst van contactpersonen door.

Zijn ogen fonkelden toen de naam van een oude bekende hem te binnen schoot. Die had hij al even niet meer gezien.

4

*Woensdag 30 januari 2019, 11.55 uur,
Riaz vlak bij Bulle (CH)*

Ivan Lechner keek naar de besneeuwde bergtoppen in de verte. Hij lag al twaalf dagen in het ziekenhuis van Riaz en zijn toestand was aanzienlijk verbeterd. De wond deed nog pijn, dat wel, maar hij ademde zelfstandig en lag niet meer op de intensive care. Geen kabeltjes of slangetjes meer. Alleen nog een infuus met medicijnen.

Over een paar weken zou hij naar een cel verhuizen in afwachting van zijn proces.

Hij vroeg zich af wanneer ze zouden komen.

Zou het tijdens zijn slaap zijn? Of terwijl hij in de gevangenis een douche nam? Of tijdens het luchten?

Hoe dan ook, 'ze' zouden komen, dat stond vast. Nog voor het proces begon. De Zwitserse politie had hem ervan verzekerd dat hij bescherming zou krijgen, maar hij betwijfelde ernstig of dat iets zou uitmaken.

Verraad heeft een prijs, een hoge prijs. Wanneer je daarenboven ook nog eens je broodheer besteelt, tja. Wat zou de straf daarvoor zijn? Lechner wilde de gedachte onderdrukken, maar kon het niet.

Hoe langer hij in het ziekenhuis bleef, hoe sterker het idee bij hem groeide om te vluchten. Er stond weliswaar permanent een agent voor de deur, maar uit de gevangenis ontsnappen zou veel moeilijker zijn.

Hij had nog even tijd. De dokters zouden hem ten vroegste over twee weken laten gaan, dat had hij opgevangen uit hun gesprekken.

Nog twee weken tijd om uit te rusten en op krachten te komen, en een plan te bedenken. Al bij al viel het hier goed mee. Hij werd uitstekend verzorgd, kon tv-kijken en het eten was redelijk, voor een ziekenhuis dan toch.

Het was middag en een blonde verpleger rolde een karretje binnen met de lunch.

Lechner had honger. De verpleger liet het karretje naast hem tot stilstand komen en klapte de bedtafel open zodat hij in bed kon eten. Hij hielp Lechner rechtop te gaan zitten en zette de lunch op het tafelblad. Een kommetje tomatensoep, kip-filet met snijbiet en gekookte aardappelen, fruitsla als dessert.

‘Jammer dat er geen glas wijn bij is,’ mompelde Lechner. De verpleger lachte even en wenste hem smakelijk eten. Lechner haalde het bestek uit de plastic verpakking en begon aan de soep, terwijl de verpleger in de kamer bleef om het infuus wat bij te regelen.

Lechner at met smaak. De soep was wat aan de flauwe kant, maar lang niet slecht.

Hij veegde zijn lippen schoon met een papieren servet en ordende het voedsel op het tafelblad. Het lege soepkommetje schoof hij naar achteren, het porseleinen bord met het logo van het ziekenhuis schoof hij naar voren. Tijd om aan het hoofdgerecht te beginnen.

Lechner voelde een oprisping.

Zijn mond was droog, hij voelde zich wat vreemd.

Hij kreeg het moeilijk om te ademen.

Zijn maag begon pijn te doen en hij duwde het tafelblad van zich af.

‘Is alles in orde?’ vroeg de verpleger met monotone stem.

De maagkrampen verhevigden. Het was alsof er een mes in Lechners buik werd gestoken. Angstig keek hij naar de verpleger, maar zijn blik werd troebel.

Hij wilde om hulp vragen maar kreeg geen woord meer over zijn lippen. Lechner schokte over zijn hele lichaam. Krampachtig hapte hij naar lucht, maar hij verloor de controle over zijn ademhaling.

Het sterke neurotoxine deed zijn werk.

Lechner liep rood aan. De verpleger keek uitdrukkingloos toe hoe zijn lichaam ongecontroleerde, schokkende bewegingen begon te maken op het rammelende bed.

Nauwelijks vijftien seconden later was het voorbij.

De verpleger draaide Lechner op zijn rechterzij, met zijn gezicht naar het raam, en trok de deken tot onder zijn oren. Hij zette de kommetjes en het bord terug op het karretje en rolde alles de kamer uit.

De politieagent in de gang keek verbaasd naar het onaangeroerde bord met kipfilet.

‘Niet veel honger,’ zei de verpleger met een knipoog naar de agent, die zijn wenkbrauwen optrok. ‘Als u wilt zet ik het bord voor u op tafel neer,’ voegde de verpleger eraan toe.

‘Nee, dank u,’ antwoordde de agent plichtsbewust.

De verpleger glimlachte, reed het karretje naar de lift en drukte op de knop.

Even later stond de agent weer alleen op de gang. Hij zuchtte en telde de minuten af tot hij zou worden afgelost.

*Donderdag 7 februari 2019, 19.50 uur,
Mülheim vlak bij Koblenz (D)*

In Mülheim, tien kilometer ten noordwesten van Koblenz, wandelde Norbert Reichertz van zijn geparkeerde auto naar een populair Kroatisch restaurant. Bij iedere stap weerklonk het metalen geluid van de wandelstok op de straatstenen. Reichertz was niet bijzonder groot van gestalte, maar ook niet klein. Hij had fijne wenkbrauwen en kortgeknipt blond haar dat al wat grijs werd aan de slapen. Ondanks zijn fysieke beperking en een beginnend buikje was zijn conditie nog verbazend goed voor zijn leeftijd. Reichertz rookte niet en de enige alcohol die hij dronk was een glas wijn bij de maaltijd.

De vijftigjarige privédetective had een succesvolle loopbaan bij de Kripo, de Duitse recherche, tot hij vier jaar geleden werd aangereden door een voortvluchtige misdadiger.

Het kostte hem zijn linkerbeen, dat tot boven de knie geamputeerd werd. Tijdens de revalidatieperiode leerde hij met een beenprothese te stappen, daarna bleef hij nog even thuis met ziekteverlof.

Toen hem werd aangeboden om met vervroegd pensioen te gaan twijfelde hij niet. Hij vestigde zich als privédetective en werd zijn eigen baas. Dankzij zijn uitgebreide contacten in het politiemilieu was hij zijn collega's steeds een stapje voor. Wanneer hij de dunne lijn van de privacywetgeving overschreed, wat af en toe gebeurde, werd er een oogje dichtgeknepen, en Reichertz bouwde een reputatie op als betrouw-

bare speurder, vooral op het gebied van diefstal van bedrijfsgeheimen en de opsporing van verdwenen personen.

Zo was Jonas Keller bij hem terechtgekomen. Een kennis van hem had Reichertz ingeschakeld om zijn drugsverslaafde dochter op te sporen in Rijnland-Palts, een klus die de detective tot een goed einde had gebracht.

Reichertz stapte het restaurant binnen en keek rond. In de verste hoek zag hij een bekend gezicht. Een zaalmedewerker kwam naar Reichertz toe en nam zijn jas en sjaal aan.

De detective liep tussen enkele tafels door naar de tafel in de hoek en begroette zijn voormalige collega.

‘Mira! Hoe gaat het ermee?’

‘Norbert, goede vriend! Je ziet er goed uit!’

‘Beetje verdikt,’ lachte Reichertz.

‘Dat krijg je van een zittend beroep,’ zei Mira Poljak, maar ze kreeg meteen spijt van haar uitspraak. ‘Vergeef me, Norbert, ik bedoelde niet...’

‘Geeft niet Mira, echt niet.’

Ze lachte wat schuchter. ‘Het is al even geleden!’

‘Dat is zo, anderhalf jaar geleden op de afscheidsdrink van Schnabl als ik het goed heb,’ zei Reichertz.

Mira knikte.

‘Hoe is het op de Moselring?’

Reichertz doelde op de Zentrale Kriminalinspektion, die gehuisvest was in een gebouwencomplex aan de Moselring.

‘Druk. Door de besparingen komen we handen tekort. Ze hebben je nooit vervangen, dat weet je toch?’

‘Dat heb ik gehoord, ja. Terwijl de criminaliteit er niet op vermindert.’

‘Dat is zo, Norbert. Soms ben ik jaloers op jou.’

‘Ik mag niet klagen, met mijn pensioen en de toelage die ik van de ziekenkas voor mijn been krijg kom ik rond. Ik klus

wat bij als privédetective om me wat extraatjes te kunnen veroorloven.'

'Blij te horen dat het goed met je gaat. Heb je intussen al iemand leren kennen?'

Mira Poljak wist dat Norberts vrouw hem verlaten had na de aanrijding. Het wilde sowieso al niet meer boteren tussen hen. De stress van de revalidatie was de spreekwoordelijke druppel geweest.

Reichertz sloeg zijn bruine ogen neer.

'Nee, maar ik ben niet op zoek. Het is goed zoals het nu is.'

Poljak knikte.

'Hoe gaat het met jou overigens?' vroeg Reichertz.

'O, ik mag niet klagen. Ik krijg genoeg mannelijke aandacht,' lachte Poljak, 'en over drie weken vertrek ik voor veertien dagen vakantie naar mijn ouders.'

Mira Poljak kwam uit de streek van Botovo, dicht bij de Hongaarse grens.

'Leuk,' zei Reichertz.

Hij keek naar zijn ex-collega. Ze had donkere ogen en ronde wenkbrauwen, een gave, haast witte huid en volle vuurrode lippen. Haar lange zwarte haar lag in een grote vlecht op haar rug. Het verbaasde Reichertz niet dat ze veel mannelijke aandacht kreeg. Poljak was geen fotomodel, ze moest veel sporten om haar ongezonde eetgewoontes te compenseren, maar ze bezat een soort natuurlijke schoonheid en Reichertz wist dat ze niet met zich liet sollen. De eenenveertigjarige Duits-Kroatische had een Glock 17 in haar heupholster zitten waarmee ze maar al te goed overweg kon.

De ober kwam om de bestelling op te nemen.

Poljak bestelde *cevapcici* en *raznjici* met gemengde sla en frieten, een glas mineraalwater en een fles rode wijn uit Dalmatië.

‘Vertel eens,’ zei Poljak nadat ze een slok van de wijn had genomen, ‘hoe kan ik je helpen?’

‘Een cliënt van me is op zoek naar iemand, in Koblenz.’

‘O? Jij bent de specialist in vermiste personen, Norbert, daar heb je mij toch niet voor nodig?’

Het eten werd opgediend en ze namen een hap van de gerechten.

‘De persoon in kwestie is waarschijnlijk van Kroatische origine.’

Poljak keek even op en beet krakend in een groen peper-tje. ‘Er zijn veel Kroaten in Duitsland, Norbert. Naar schatting zo’n driehonderdvijftigduizend. Kun je iets specifiekker zijn?’

‘Nee, ik kreeg alleen een bijnaam.’

‘Hoezo?’

‘Alles wat ik kreeg was “Zwarte Weduwe”, met verblijfplaats ergens in Koblenz, en het vermoeden dat het iemand van Kroatische origine is.’

‘Zwarte Weduwe,’ dacht Mira Poljak hardop. ‘Zoals de spin?’

‘Precies.’

‘Zegt me niks.’

‘Kun je je antennes eens uitsteken?’

‘Zal ik doen, maar ik kan niks beloven.’

‘Dat weet ik.’

‘Is het dringend?’

‘Tegen gisteren,’ grapte Reichertz.

‘Die humor van je missen we bij de Kripo,’ glimlachte ze. Een tweede pepertje knapte tussen haar tanden.

‘Kan het nog voor je vakantie? Ik steek mijn licht nog wel eens op bij mijn eigen informanten, maar jouw netwerk is veel uitgebreider,’ zei Reichertz net niet smekend.

‘Ik zal zien wat ik kan doen, ik moet eerst nog wat andere zaken afwerken.’

'Vielen Dank, Mira.'

'Ohne.'

Reichertz nam nog een spiesje raznjici en schonk de glazen vol.

'Op de vriendschap!' zei hij.

Poljak stootte haar glas tegen het zijne en herhaalde zijn woorden. 'Op de vriendschap, Norbert!'

6

*Eind juni, veertien jaar eerder,
Winningen aan de Moezel (D)*

Richard Keller deed zijn uiterste best om niet uit te glijden op de steile hellingen tussen de wijnranken. De zomersnoei was volop aan de gang, het moment waarop twijgen en bladeren werden gesnoeid zodat de druiventrossen voldoende zonlicht kregen. De bodem lag bezaaid met stukjes blauwgrijze leisteen, het ideale terroir om de witte Rieslingwijnen voldoende mineraliteit te bezorgen.

Keller was net aan een volgende rij begonnen toen hij zijn naam hoorde roepen. 'Ik kom!' riep hij.

Hij daalde voorzichtig de helling af en volgde het pad naar het huis van zijn ouders.

De grote U-vormige woning was ingedeeld in een centraal woongedeelte, een schuur voor de machines en het materieel voor de druiventeelt aan de ene kant en een grote loods waar de wijn gemaakt en gebotteld werd aan de andere kant. De opslagplaats voor de vaten en de flessen bevond zich in de kelder. Er was ook een kleine knusse ruimte die als proeflokaal dienstdeed. De gevels van de woning waren bedekt met klimop, en op alle vensterbanken stonden bloembakken met blauwe, paarse en witte petunia's.

Sabine Keller, Richards moeder, stond in de deuropening met Richards mobiele telefoon in de hand. 'Telefoon voor je.'

Richard was freelance onderzoeksjournalist en werkte voor verschillende Duitse en Belgische dag- en weekbladen. Hij was Duitser van geboorte, maar woonde al bijna twintig